

— Nakazanie Komisji zapłaty kosztów i wydatków związanych z niniejszym postępowaniem, a także wydatków koniecznych poniesionych przez skarżącą, a w szczególności kosztów związanych z przemieszczeniem się, pobytem i wynagrodzeniem jej adwokata.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca zajmuje się sprzedażą fosforanu diwapnia przywożonego z Tunezji, który do 1994 r. deklarowany był przez nią dla celów oclenia pod oznaczeniem „wodorofosforan wapnia (fosforan diwapnia)” znajdującym się w podpozycji 2835 [25] 90 NC. Portugalskie organy celne nalegały na to, aby fosforan diwapnia deklarowany był jako podpozycja 2309 90 98 CN, jako produkty stosowane do żywienia zwierząt — pozostałe. W tym samym czasie, we Francji, w Zjednoczonym Królestwie i w Hiszpanii, które praktycznie pochłaniają cały fosforan diwapnia otrzymywany w Tunezji i wywożony do Unii Europejskiej, ten sam produkt był klasyfikowany pod podpozycją taryfy celnej 28 35 [25] 90, opodatkowanej stawką zero.

Skarżąca wystąpiła do Komisji o przyjęcie środków harmonizujących klasyfikację celną fosforanu diwapnia, jednakże Komisja nie podjęła żadnych działań w tym zakresie. Od 2005 r. Komisja odwleka podjęcie decyzji w tym zakresie. W grudniu 2008 r. podjęła konkretną decyzję, o treści negatywnej, w której to, po pierwsze stwierdza, że klasyfikacja fosforanu diwapnia pod pozycją taryfową 2309 jest zgodna i jednolita w poszczególnych państwach członkowskich, oraz, co za tym idzie, odmawia przyjęcia środków harmonizujących klasyfikację. Komisja posiada dokumenty, które dowodzą, że fosforan diwapnia przywożony z Tunezji, największego dostawcy Wspólnotowego, jest klasyfikowany we Francji i Hiszpanii pod podpozycją taryfy celnej 2835 25 90 i miała możliwość sprawdzenia tego, że przynajmniej w Zjednoczonym Królestwie również przyjmuje się taką klasyfikację. Twierdzenie, że klasyfikacja fosforanu nie powoduje problemów w pozostałych państwach członkowskich jest prawdą połowiczną, ponieważ nie odzwierciedla tego, że kraje te nie importują fosforanu diwapnia z Tunezji. Komisja miała obowiązek sprawdzenia, czy skład fosforanu diwapnia pochodzącego z Tunezji jest podobny do jego surogatów pochodzących z innych państw. Jednakże nie uczyniła tego, pomimo że poinformowano ją o tym, że w tym zakresie został przyjęty wiążący komunikat urzędu celnego we Francji. Odpowiedź Komisji na zarzuty dotyczące rozbieżnej klasyfikacji celnej, a przez to oczywiście błędnej, oparta jest na nieprawdziwych okolicznościach faktycznych, a Komisja nie podejmuje żadnych środków harmonizujących kryteria klasyfikacji, co oznacza utrzymanie wcześniejszej sytuacji.

Sądy portugalskie utrzymały w mocy decyzje portugalskich organów celnych bez występowania do trybunału z wnioskiem o wydanie orzeczenia w Trybie prejudycjalnym. W większości państw członkowskich importujących fosforan diwapnia z Tunezji, towar ten jest deklarowany pod pozycją celną 2835 [25] 90. Owa rozbieżna klasyfikacja celna, która znajduje odzwierciedlenie w nakładaniu cła, spowodowała wyłączenie skarżącej z hiszpańskiego rynku, na którym fosforan diwapnia był wolny od opłaty celnej, jako że był klasyfikowany pod podpozycją 28 35 [25] 90.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2009 r. — Francja przeciwko Komisji

(Sprawa T-79/09)

(2009/C 113/75)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. Belliard, G. de Bergues i A.-L. Vendrolini, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze niniejszej skargi skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2008) 7846 wersja ostateczna z dnia 10 grudnia 2008 r., w której Komisja uznała, że dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe, pobierane przez organizacje międzybranżowe od osób wykonujących zawody w nich zrzeszone w celu finansowania działań wykonywanych przez te organizacje są środkiem stanowiącym pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE.

Na poparcie skargi skarżąca podnosi co do istoty zarzut oparty na:

- niewłaściwej interpretacji pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE w zakresie, w jakim Komisja uznała, wbrew twierdzeniom rządu francuskiego, że dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe stanowią opłaty parafiskalne, czyli zasoby państwa, podczas gdy:
 - procedury uznania organizacji międzybranżowych oraz procedury rozszerzenia porozumień międzybranżowych nie można uznać za środki państwowe służące realizacji określonej, zdefiniowanej uprzednio polityki;
 - podstawa, wysokość, przeznaczenie i zastosowanie dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe są ustalane w porozumieniach organizacji międzybranżowych, a organy publiczne nie uczestniczą w ich ustalaniu na żadnym etapie;
 - dobrowolne składki, które stały się obowiązkowe są zawsze wykorzystywane w celu finansowania działań, których finansowaniu służą i nigdy są przekazywane organom publicznym;
 - zobowiązani do zapłaty dobrowolnej składki są zawsze beneficjentami działań z niej finansowanych, a składka obciąża wszystkie podmioty danego sektora jako sprzedawców bądź nabywców określonego produktu.